

Binden & Ontbinden

Een studie van Hein de Haan

Hoofdstukken

- 1 Inleiding op de studie “Binden en Ontbinden”.
- 2 Christus, de Rots
- 3 Gemeente, Het Woord
- 4 Gemeente Israël
- 5 Overblijfsel van Israël
- 6 Sleutels van het Koninkrijk
- 7 De tijdsvorm van de grondtekst
- 8 Vergeving van zonden

Inleiding op de studie “Binden en Ontbinden”.

Mattheus 16: 18-19 Ik zeg je, dat jij Petrus bent, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen. Ik zal jou de sleutels geven van het Koninkrijk van de hemelen, en wat je op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat je op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.

Mattheus 18: 18-20 Voorwaar, Ik zeg jullie, al wat jullie op aarde binden, zal gebonden zijn in de hemel, en al wat jullie op aarde ontbinden, zal ontbonden zijn in de hemel. Wederom, voorwaar Ik zeg jullie, dat, als twee van jullie op de aarde iets eenparig zullen begeren, het hun zal ten deel vallen van Mijn Vader, die in de hemelen is. Want waar twee of drie vergaderd zijn tot in Mijn naam, daar ben Ik in hun midden.

Ik heb al zeer veel geschreven over het beoordelen en veroordelen van elkaar. Daar waar genade heerst heeft beoordeling en zeker veroordeling geen enkele plek.

Volkomen haaks op die lijn van Bijbelse genade staat de kerkelijke tucht die bepaalde gelovigen denken te kunnen destilleren uit Christus spreken over het binden en ontbinden in de twee bovenstaande Bijbelgedeelten.

Wat is dit binden en ontbinden? Welke relatie hebben deze uitspraken van de Heer met de gelovigen in de tegenwoordige huishouding van genade? Is de gemeente die hier vermeld wordt dezelfde als waar wij tegenwoordig deel van uitmaken?

Het is opvallend dat vrijwel elke uiterlijke denominatie binnen de christenheid haar wortels denkt te hebben in minsten één van deze twee Bijbelgedeelten.

De Rooms Katholieke kerk beroept zich met name op het eerste gedeelte. Zij wijst op Petrus als de eerste Paus en gelooft dat hem de sleutels van kerkelijke tucht zijn overhandigd. Het is dan ook de geestelijke leiding in de Katholieke kerk die dit gezag denkt te hebben overgeërfd.

Ik heb zelf achttien jaar in de Gesloten Vergadering vertoefd. Daar was het tweede gedeelte de basis van hun samenkomen. Het was met name het laatste vers waar zij hun eigen geestelijk gezag tot tucht uit putten: ‘Want waar twee of drie vergaderd zijn tot in Mijn naam, daar ben Ik in hun midden.’

Met de toevoeging ‘daar ben Ik in hun midden.’ Verbindt de Heer volgens hun uitleg Zijn gezag aan hun samenkomen. De consequentie daarvan is dat als deze twee of drie iemand tot de vergadering toelaten, volgens hen de Heer daar Zijn goedkeuring op drukt. Als die twee of drie iemand echten uitsloten buiten de vergadering, dan had volgens hun leer de Heer hen daarmee buitengesloten.

Jullie begrijpen wel dat dit met het inzicht dat ik tegenwoordig heb in het karakter van God, dit standpunt niet anders is dan een enorme klap in het gezicht van God. Een God van alle genade die niemand uitsluit, ,maar die Zich dan nu op grond van zo’n verwrongen uitleg van de Bijbel moet onderwerpen aan een simpele menselijke veroordeling. Zo’n hele lijn van denken is op zich al zo tot oneer van God.

De hele gedachte van kerkelijke tucht, gebaseerd op deze uitdrukking ‘binden & ontbinden’ deugt van geen kant. Maar wat wordt hier wel bedoeld? Op welke gemeente zijn deze uitspraken van toepassing? Op deze en eruit voortkomende vragen willen we in deze serie antwoorden in de Bijbel zelf terugvinden.

Binden & Ontbinden 2

Christus, de Rots

Mattheus 16: 18 Ik zeg je, dat jij Petrus bent, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen.

We vroegen ons in het eerste hoofdstuk al af welke gemeente hier bedoeld kan zijn. Nemen we de tekst zoals die hier staat heel letterlijk serieus dan valt in elk geval de Rooms Katholieke kerk gelijk door de mand. Daarmee dus ook natuurlijk de tucht van de geestelijke leiding in die kerk die zij baseren op de successie van Bisschoppen na Petrus.

Petrus is niet de basis van deze gemeente. Er staat namelijk niet: 'Jij bent Petrus en op jou zal Ik mijn gemeente bouwen'. Er staat zelfs niet: 'Jij bent Petrus en op deze Petrus zal Ik mijn gemeente bouwen'. Er is hier wel sprake van een woordenspel, maar dat is juist om de solide grondslag van die gemeente te tonen tegenover een zwakke Petrus.

De 'petra' in dit gedeelte is de rots, waar bijvoorbeeld de wijze man een paar hoofdstukken daarvoor zijn huis op bouwde. Dat is een solide vaststaande rots. Naast zo'n solide, vaststaande rots zijn er ook losgeraakte steenpartijen en keien. Dat is een uitermate onzekere grondslag om iets op te bouwen. Dat was Petrus. Dat was de betekenis van zijn naam.

De hele Bijbel door is Yahweh zelf de Rots.

Deuteronomium 32: 4 De Rots, wiens werk volkomen is, omdat al Zijn wegen recht zijn; een God van trouw, zonder onrecht, rechtvaardig en waarachtig is Hij.

2 Samuel 22: 32 Want wie is God behalve Yahweh, wie is een rots buiten onze God?

Psalms 42: 9 Ik wil tot God, mijn rots, zeggen:

Jesaja 44: 8 Is er een God buiten Mij? Er is geen andere Rots, Ik ken er geen.

De Gemeente van het Nieuwe Verbond heeft ook geen ander fundament.

1 Corinthe 3: 11 Een ander fundament, dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen.

God de Vader had Petrus geopenbaard dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God. Nu openbaarde de Zoon aan Petrus dat Hijzelf de openbaring van die ene Rots is, die in het Oude Testament bekend was als Yahweh.

Reeds onder het Oude Verbond was Christus de Rots

1 Corinthe 10: 4 Zij dronken uit een geestelijke rots, welke met hen meeging, en die rots was de Christus.

We zagen reeds dat die Christus hier het fundament is van de gemeente van het Nieuwe Verbond. Petrus was zich dit maar al te goed bewust en wees daar later in zijn brieven ook op.

1 Petrus 2: 4-6 Komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat je ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die God welgevallig zijn door Jezus Christus. Daarom staat er in een Schriftwoord: Zie, Ik leg in Sion een uitverkoren en kostbare hoeksteen, en wie op hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen.

Christus is de kostbare hoeksteen waarop het heilig priesterschap van het Nieuwe Verbond gebouwd wordt. Hij is de Rots, het vaste fundament van deze gemeente van het Nieuwe Verbond.

Let wel op! Het Nieuwe Verbond staat nog altijd in relatie met het volk Israël. Mocht het binden en ontbinden op tucht wijzen, dan nog is het van belang om het in die juiste huishouding van God te zien staan. Gods relatie met dit volk Israël, dat wordt het onderwerp dat we in het volgende hoofdstuk van deze serie over binden en ontbinden gaan aansnijden.

Gemeente, Het Woord

Mattheus 16: 18 Ik zeg je, dat jij Petrus bent, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen.

We zagen reeds dat de gemeente, waar hier sprake van is, de gemeente is van het Nieuwe Verbond. Dat is wel degelijk een andere gemeente dan de gemeente, het Lichaam van Christus, waar wij als gelovigen tegenwoordig deel van uitmaken. Zo wordt deze gemeente hier direct gekoppeld aan het Koninkrijk van de hemelen. Dat is iets wat je ten ene male nergens kunt terugvinden bij het Lichaam van Christus.

Het Nieuwe Verbond is feitelijk het huwelijksverbond dat Yahweh met Zijn vrouw Israël sluit.

Jeremia 31: 31 Zie, de dagen komen, luidt het woord van Yahweh, dat Ik met het huis van Israël en het huis van Juda een nieuw verbond sluiten zal.

Hebreeën 8: 8 Want Hij berispt hen, als Hij zegt: Zie, er komen dagen, spreekt de Heer, dat Ik voor het huis van Israël en het huis Juda een nieuw verbond tot stand zal brengen,

Dit wordt dus een huwelijk tussen de herstelde eenheid van twaalf stammen en Yahweh. Momenteel is zelfs die eenheid nog niet hersteld.

De start van het Nieuwe Verbond vond reeds plaats tijdens de rondwandeling van de Heer op aarde.

Lukas 22: 20 Evenzo de beker, na de maaltijd, zeggende: Deze beker is het nieuwe verbond in Mijn bloed, die voor jullie uitgegoten wordt.

Het ging gedurende de Handelingentijd ook nog altijd door.

1 Corinthe 11: 25 Evenzo ook de beker, nadat de maaltijd afgelopen was, en Hij zei: Deze beker is het nieuwe verbond in Mijn bloed, doet dit, zo dikwijls jullie die drinken, tot Mijn gedachtenis.

De Heer zegt hier tegen Petrus dat Hij op deze Petra Zijn gemeente zal bouwen. Het gevaar dreigt nu gelijk om de hedendaagse opvattingen van wat een gemeente is, of zelfs een kerk, hier gelijk in te vullen. Zet die bril meteen af want dat veroorzaakt alleen maar allerhande inzichten, die wel vertrouwd zijn, maar niet Bijbels.

Het woord 'ekklesia', dat in het Nieuwe Testament wordt vertaald met 'gemeente' betekent letterlijk elke willekeurig uit de maatschappij samengeroepen groep mensen. Op zich heeft dit woord nog geen enkele geestelijke of religieuze lading.

Tegenwoordig heb je dat er hangplekken zijn voor jongeren. Dat is om toch nog wat grip te houden op dat samenscholen van jeugd, wat nou eenmaal gebeurt. Dat 'samenscholen' kan je tekenend noemen van wat 'gemeente' of 'ekklesia' nu letterlijk betekent. Hier volgen wat voorbeelden van het gebruik van dit woord in de Bijbel op die manier:

Handelingen 19: 32 De volksvergadering [ekklesia] was verward en de meesten wisten niet eens, waartoe zij samengekomen waren.

Handelingen 19: 39 En indien jullie nog iets meer te verlangen hebben, zal dit in de wettige volksvergadering [ekklesia] worden beslist.

Handelingen 19: 41 Met deze woorden ontbond hij de volksvergadering [ekklesia].

De belangrijkste hindernis om Gods idee over de gemeente te begrijpen is als we de betekenis van het woord 'gemeente' uitsluitend beperken tot het Lichaam van Christus waar wij tegenwoordig toe behoren. Als mensen spreken over een groep spreken als de ene ware kerk of gemeente weet je dus eigenlijk bij voorbaat al dat er Bijbels gezien niks van deugt.

Er is maar één waar Lichaam van Christus. Toen Stefanus gestenigd werd was er nog geen sprake van dat Lichaam van Christus. Toch sprak hij letterlijk over de gemeente in de woestijn.

Handelingen 7: 38 Deze is het, die in de vergadering [ekklesia] in de woestijn met de engel was,

In het volgende hoofdstuk ga ik uitgebreid in op dit Bijbels gebruik van de uitdrukking 'gemeente' terwijl het volk Israël bedoeld wordt. Dat is de manier waarop Stefanus het hier ook gebruikt. Pas daarna begrijpen we ook beter welke gemeente op die Petra gebouwd kan worden. Het binden en ontbinden is uitsluitend beperkt tot die gemeente. Vandaar dat die kennis in dit verband zo essentieel is.

Binden & Ontbinden 4

Gemeente Israël

Mattheus 16: 18 Ik zeg je, dat jij Petrus bent, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen.

In het vorige hoofdstuk ben ik hier uitgebreid ingegaan op het Griekse woord 'ekklesia', dat hier vertaald is met 'gemeente'. Bij de rede van Stefanus waren we er al achter gekomen dat dit woord in de regel verstaan werd als het volk Israël. Daar zou ik dit keer wat dieper op ingaan.

We moeten goed beseffen welke voorstelling Jezus zelf had en natuurlijk ook Zijn toehoorders hadden toen Hij over Zijn gemeente sprak. Er is hier nog geen enkele aanleiding om een breuk met het volk Israël te veronderstellen. Zijn gemeente kan dan ook niets anders zijn dan een gemeenschap binnen Israël dat feitelijk geheel Israël vertegenwoordigt en die er ook op uit is om geheel Israël voor de Heer Jezus te winnen. Zij zien in Hem de Messias van Israël.

Elke Jood was vertrouwd met de uitdrukking 'gemeente', maar dan wel uitsluitend in relatie tot het eigen volk Israël. De Griekse vertaling van het Oude Testament was de Septuagint. De Joden waren hier heel erg mee vertrouwd en de Heer zowel als de apostelen maakten gebruik van deze vertaling.

In de Septuagint komt het woord 'ekklesia' 96 maal voor. In de meeste gevallen is het een weergave van het Hebreeuwse woord 'qahal', dat ook de betekenis van 'vergadering' heeft. Hier volgen enkele voorbeelden:

1 Koningen 8: 22 Daarop ging Salomo voor het altaar van Yahweh staan ten aanschouwen van de hele gemeente van Israël,

1 Koningen 8: 65 Toen vierde koning Salomo het feest, en heel Israël met hem, een grote gemeente, I Kronieken 13: 2 Hij [David] zei tot de hele gemeente van Israël:

Micha 2: 5 Daarom zal je niemand hebben, die volgens het lot het meetsnoer uitwerpt in de gemeente van Yahweh.

In de Psalmen wordt nog altijd gesproken over deze gemeente van Israël.

Psalm 22: 22 Ik zal Uw naam aan Mijn broeders verkondigen, in het midden van de gemeente zal ik U lofzingen.

Als in het Nieuwe Testament dit vers geciteerd wordt is aan de inhoud van die gemeente op zich nog altijd niets veranderd.

Hebreeën 2: 12 en Hij zegt: Uw naam zal ik aan Mijn broeders verkondigen, in het midden van de gemeente zal ik U lofzingen;

Als de Heer nu hier tegenover Petrus en de overige elf discipelen spreekt over Zijn gemeente, wat begrepen zij dan dat Hij bedoelde? De enige manier waarop zij het hadden kunnen begrijpen was de manier waarop deze uitdrukking altijd al in het Woord van God gehanteerd werd.

Als Christus hier ook maar enigszins gezinspeeld zou hebben op de gemeente, het Lichaam van Christus, dan hadden Petrus en de elven precies dezelfde openbaring moeten ontvangen die later aan Paulus getoond is. Op dat moment was die gemeente waar wij nu toe behoren nog volledig verborgen met Christus in God.

Efeze 3: 5 dat ten tijde van vroegere geslachten niet bekend is geworden aan de kinderen van de mensen, zoals het nu door de Geest geopenbaard is.

Colosse 1: 26 dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar thans geopenbaard.

Er is in de Bijbel geen enkele aanwijzing dat Petrus en de andere discipelen zo'n soort speciale openbaring ontvangen hebben. Ook als we Petrus brieven bestuderen ontdekken we nergens iets over het Lichaam van Christus of het geheimenis. Dat had geen enkel raakvlak met de dienst van Petrus.

De gemeente die hier in relatie staat met het binden en ontbinden heeft dus concreet nog alle raakvlakken met het volk Israël.

Overblijfsel van Israël

Mattheus 16: 18 Ik zeg je, dat jij Petrus bent, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen.

De gemeente die hier in relatie staat met het binden en ontbinden heeft concreet nog alle raakvlakken met het volk Israël.

Op het moment dat de Heer hier deze woorden van binden en ontbinden uitsprak hadden de leiders van Israël Christus al in Zijn hoedanigheid van Profeet, Priester en Koning verworpen.

Mattheus 11: 25 Te dien tijde hief Jezus aan en zei: Ik dank U, Vader, Heer van de hemel en van de aarde, dat U deze dingen voor wijzen en verstandigen [de religieuze leiders van Israël] verborgen hebt, doch aan kinderkens [Zijn gemeente] geopenbaard.

Mattheus 12: 14-15 De Farizeeën [de religieuze leiders van Israël] gingen heen en spanden tegen Hem samen ten einde Hem om te brengen. Maar Jezus doorzag het en ging vandaar weg. En velen [Zijn gemeente] volgden Hem en Hij genas hen allen,

Mattheus 12: 23-24 En al de scharen [Zijn gemeente] waren buiten zichzelf en zeiden: Dit is toch niet de Zoon van David? Maar de Farizeeën [de religieuze leiders van Israël] hoorden het en zeiden: Deze drijft de boze geesten slechts uit door Beëlzebul, de overste van de geesten.

Na deze tweedeling spreekt de Heer gelijkenissen uit. Niet om zijn lessen wat makkelijker voor de toehoorders te maken. Integendeel!

Mattheus 13: 13 Daarom spreek Ik tot hen in gelijkenissen, opdat zij ziende niet zien en horende niet horen of begrijpen.

De tweedeling tussen de godsdienstige leiding van het volk (die de lessen van de gelijkenissen niet moesten begrijpen) en Zijn gemeente uit Israël was hier dus al een feit.

Dat deze gemeente niets te maken had met het verborgen Lichaam van Christus blijkt wel uit het citaat hier uit de profeten.

Mattheus 13: 14-15 Aan hen wordt de profetie van Jesaja vervuld, die zegt: Met het gehoor zullen jullie horen en jullie zullen het geenszins verstaan, en ziende zullen jullie zien en jullie zullen het geenszins opmerken; want het hart van dit volk is vet geworden, en hun oren zijn hardhorend geworden, en hun ogen hebben zij toegesloten, opdat zij niet zien met hun ogen, en met hun oren niet horen, en met hun hart niet verstaan en zich bekeren, en Ik hen zou genezen.

Een letterlijk citaat van Jesaja 6: 9-10.

Het volk dat zich door de geestelijkheid laat leiden wordt hier letterlijk aan de kant gezet. Dat wil nog niet zeggen dat Gods plan met Israël aan duigen lag. Vanuit Zijn eigen gemeente begint de Heer een nieuw Israël op te bouwen tot een getrouw overblijfsel.

God had Israël als zodanig dus niet aan de kant geschoven. Dat is ook precies wat Paulus bedoelt in de brief aan de Romeinen.

Romeinen 11: 2 God heeft zijn volk [Israël] niet verstoten, dat Hij tevoren gekend heeft.

Dat betekent dat tijdens die gemeente in Rome Israël niet aan de kant gezet was. Hoezo?

Romeinen 11: 5 Zo is er dan ook in de tegenwoordige tijd een overblijfsel [Zijn gemeente] gelaten naar de verkiezing van de genade.

Die tegenwoordige tijd is niet nu! Dat was tijdens de gemeente van Rome. Daar was een overblijfsel van Israël. Vandaar ook dat Israël in die gemeente de vooraanstaande plaats innam.

Romeinen 2: 9-10 Verdrukking en benauwdheid zal komen over ieder levend mens, die het kwade bewerkt, eerst de Jood en ook de Griek; maar heerlijkheid, eer en vrede over ieder, die het goede werkt, eerst de Jood en ook de Griek.

De gemeente van het Nieuwe Verbond was die gemeente waar de Heer hier het binden en ontbinden aan verbindt. Het is Zijn gemeente. Het is het overblijfsel van Israël naar de verkiezing van de genade. Alle raakvlakken van die gemeente zijn met Israël. Er is geen enkel raakvlak tussen die gemeente en het Lichaam van Christus.

In de Handelingentijd gaat de deur van deze gemeente ook open naar de heidenen. Maar dan komen juist die sleutels van het Koninkrijk, waar de Heer met Petrus over spreekt, om de hoek kijken.

Sleutels van het Koninkrijk

Mattheus 16: 19 Ik zal jou de sleutels geven van het Koninkrijk van de hemelen, en wat je op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat je op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.

Mattheus 18: 18 Voorwaar, Ik zeg jullie, al wat jullie op aarde binden, zal gebonden zijn in de hemel, en al wat jullie op aarde ontbinden, zal ontbonden zijn in de hemel.

Alle raakvlakken van de gemeente van het Nieuwe Verbond zijn met Israël. In de Handelingentijd gaat de deur van deze gemeente ook open naar de heidenen. Dan komen juist die sleutels van het Koninkrijk weer om de hoek kijken. Dan wordt het dus weer tijd om na te gaan denken over binden en ontbinden.

Ik had in onze eerste studie over dit onderwerp al geschreven hoe sterk dit beginsel van binden en ontbinden als een principieel leerstellige grondslag aan de Gesloten Vergadering verbonden zat, waar ik achttien jaar lang aan verbonden ben geweest. Naar hun inzicht was dit het goddelijk gezag dat zij bezaten om te oordelen en soms zelfs definitief te veroordelen.

Toen ik in de tachtiger jaren weer eens opnieuw de Bijbel ging onderzoeken en uitsluitend letterlijk wilde nemen wat er letterlijk stond, kwam ik tot dezelfde conclusie, waar ik in de voorgaande dagen jullie ook in meegenomen heb. Ik kon niet anders zien dan dat dit geen enkele relatie had met ons als gelovigen binnen het Lichaam van Christus. Dat heeft mij de vrijheid gegeven om me uit de Vergadering terug te trekken.

Het inzicht in de overvloeiende rijkdom van Gods genade, zoals ik die nu mag genieten, was er op dat moment nog nauwelijks. De gedachte dat het dus onmogelijk is elkaar te oordelen vanuit de genade had toen dus ook nog geen plek. Toch kan ik nu zeggen dat de deur naar meer inzicht betreffende de genade toen steeds verder open kwam te staan.

De Heer beloofde aan Petrus de sleutels te geven van het Koninkrijk van de hemelen. Hoe je ook studeert en hoe je Bijbelteksten ook met elkaar in verband denkt te brengen, het is ten ene male volstrekt uitgesloten het Koninkrijk van de hemelen aan het Lichaam van Christus te verbinden.

Efeze 1: 4 Hij [God] heeft ons immers in Hem [Christus] uitverkoren voor de grondlegging van de wereld,

Die 'ons' hier, dat zijn wij. Wij horen namelijk tot dat Lichaam van Christus dat Paulus in Efeze beschrijft. De keuze voor ons is in Christus reeds gemaakt voor de grondlegging van de wereld. Het hele idee dat die sleutels dienden om mensen toe te laten of juist uit te sluiten van het Lichaam van Christus is dus per definitie een idiote voorstelling van zaken. Daarmee zou je het hele plan van God kunnen dwarsbomen. Onzin!

Het plaatje dat in Mattheus door de Heer zelf getekend wordt is van een gebouw dat aan de buitenkant met bepaalde sleutels geopend dient te worden. Dat gebouw is niet het Lichaam van Christus maar het Koninkrijk van de hemelen.

Petrus nam, wat dit gebruik van de sleutels betreft, niet een bijzonder aparte, vooraanstaande positie in. Als we de relatie met Mattheus 18 bekijken blijkt dat alle dienaren van het Nieuwe Verbond de mogelijkheid hadden om deze sleutels te gebruiken.

Het gebruik van deze sleutels van het Koninkrijk had dus alles te maken met het binden en ontbinden. Hoe en wat dit allemaal inhoudt is op zich alweer een heel apart hoofdstuk waar wij in het volgende hoofdstuk een start mee zullen maken.

De tijdsvorm van de grondtekst

Mattheus 16: 19 Ik zal jou de sleutels geven van het Koninkrijk van de hemelen, en wat je op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat je op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.

Mattheus 18: 18 Voorwaar, Ik zeg jullie, al wat jullie op aarde binden, zal gebonden zijn in de hemel, en al wat jullie op aarde ontbinden, zal ontbonden zijn in de hemel.

Het gebruik van de sleutels van het Koninkrijk had alles te maken met het binden en ontbinden. We hebben al gezien dat Petrus niet, zoals met name de Katholieke kerk aanneemt, een vooraanstaande plek in het gebruik van deze sleutels innam. Hij was in dit verband één van de dienaren van het Nieuwe Verbond.

Voordat we gaan uitzoeken wat er nou precies verstaan moet worden onder die sleutels van het Koninkrijk van de hemelen en daaraan verbonden het binden en ontbinden, gaan we eerst in op de aparte tijdsvorm die hier in beide Bijbelgedeeltes gebruikt wordt.

Wanneer we eenmaal doorhebben welke tijdsvorm hier gebruikt wordt ontdekken we gelijk dat er hier niet een bepaald gezag of autoriteit in de handen van Petrus en de andere dienaren van het Nieuwe Verbond wordt gelegd. Het is dus van zeer praktisch belang om eerst die tijdsvorm goed door te hebben.

Als we de simpele tijdsvorm van de Nederlandse tekst in Mattheus 16: 19 bekijken krijgen we zonder meer de indruk dat er aan Petrus een bepaald gezag verleend wordt om iets hier op aarde te doen, waar daarna zelfs God in de hemel zich onder moet buigen. Dat gezag lijkt vervolgens in de Nederlandse tekst van Mattheus 18: 18-20 verder uitgebreid te worden naar alle dienaren van het Nieuwe Verbond. Deze foutieve conclusie ligt in de tijdsvorm van de grondtekst die simpelweg niet prettig lopend naar het Nederlands is over te zetten.

Stap voor stap zal ik proberen jullie mee te nemen in een zo consequent mogelijke weergave van de Griekse grondtekst van het belangrijkste stukje van Mattheus 16: 19 in het Nederlands. In onze NBG vertaling staat daar: *‘wat je op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat je op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.’*

Als we de grondtekst volgen krijgen we ongeveer dit:

‘wat je zou moeten binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn geweest, en wat je zou moeten loslaten op de aarde, zal losgelaten zijn geweest in de hemelen.’

Wat hier aan Petrus wordt voorgesteld is dat hij hier op aarde iets zal gaan doen, dat slechts een bevestiging zal zijn van iets wat in de hemelen reeds voltrokken is. Precies hetzelfde kom je tegen in de verdere uitbreiding van deze opdracht in Mattheus 18: 18. Ook hier pik ik weer alleen het meest elementaire deel in de NBG vertaling: *‘wat jullie op aarde binden, zal gebonden zijn in de hemel, en al wat jullie op aarde ontbinden, zal ontbonden zijn in de hemel.’*

Bij het volgen van de grondtekst krijgen we hier het volgende:

‘wat je zou moeten binden op de aarde, zal in de hemel gebonden zijn geweest, en wat je zou moeten loslaten op de aarde, zal losgelaten zijn geweest in de hemel.’

De tekst is vrijwel identiek aan de uitspraak tot Petrus.

Nu we toch met de grondtekst bezig zijn, pakken we gelijk de paralleltekst uit Johannes erbij. In het volgend artikel, als we op de inhoud van deze opdracht ingaan, geven we wel aan waarom deze tekst erbij hoort.

Johannes 20: 23 Wie jullie hun zonden kwijtschelden, die zijn ze kwijtgescholden; wie jullie ze toerekenen, die zijn ze toegerekend.

Als we hier de grondtekst van volgen komen we op het volgende:

“Bij wie jullie de zonden mogen gaan loslaten, zij zijn reeds losgelaten geworden, bij wie jullie de zonden mogen gaan vastzetten, ze zijn reeds vastgezet geworden.”

De dienaren van het Nieuwe Verbond gingen dus iets doen wat al reeds in de hemelen een feit was. In het volgend artikel gaan we ontdekken wat dat is. Dan ontdekken we ook de relatie met de uitspraak in Johannes.

Vergeving van zonden

Mattheus 16: 19 Ik zal jou de sleutels geven van het Koninkrijk van de hemelen, en wat je op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat je op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.

Mattheus 18: 18 Voorwaar, ik zeg jullie, al wat jullie op aarde binden, zal gebonden zijn in de hemel, en al wat jullie op aarde ontbinden, zal ontbonden zijn in de hemel.

We zijn al weer aanbeland bij het afsluitend artikel over Binden & Ontbinden.

We hebben de tijdsvorm van deze beide Bijbelgedeelten bekeken en ontdekt dat er geen enkele autoriteit of gezag te bouwen valt op deze uitspraken. Dit in tegenstelling tot de manier waarop ons geleerd is om tegen deze gedeelten aan te kijken. De Katholieke kerk bouwt er een hele opeenvolging van gezagsdragers binnen hun kerk op. De Gesloten Vergadering bouwt het gezag van haar eigen uitspraken hierop. Een simpele weergave van de grondtekst zet door beide misvattingen een grote streep.

Ook hebben we reeds gezien dat de gemeente, waar hier sprake van is, in geen enkele relatie staat met het Lichaam van Christus waar gelovigen tegenwoordig deel van uitmaken. Het heeft alles te maken met het Nieuwe Verbond dat primair met Israël gesloten wordt.

Tijdens zijn rondwandeling hier op aarde gaf de Heer de dienaren van het Nieuwe Verbond in deze beide gedeelten deze opdracht om wat in de hemel reeds beslist was en feitelijk al voltrokken dit ook hier op aarde te bevestigen.

Nadat de Heer de dood had overwonnen en toen Hij weer verscheen aan zijn volgelingen bevestigde Hij deze opdracht nog eens en daarbij gebruikte Hij andere bewoordingen.

Johannes 20: 23 Wie jullie hun zonden kwijtschelden, die zijn ze kwijtgescholden; wie jullie ze toerekenen, die zijn ze toegerekend.

Of zoals we het in de grondtekst gelezen hebben:

Bij wie jullie de zonden mogen gaan loslaten, zij zijn reeds losgelaten geworden, bij wie jullie de zonden mogen gaan vastzetten, ze zijn reeds vastgezet geworden.

Aan de dienaren van het Nieuwe Verbond werd dus een opdracht gegeven om iets te doen waardoor iedereen zal weten dat de zonden reeds door de Heer zelf weggedaan zijn. Het heeft alles te maken met die sleutels die het gebouw van het Koninkrijk van de hemelen openen of sluiten.

Waar het Petrus primair betrof opende hij de deur naar het Koninkrijk op de pinksterdag voor de Joden. Later in Handelingen 10 opent hij de deur verder voor de heidenen. De Heer had in de hemel die weg geopend zoals bleek.

Handelingen 10: 44-45 Terwijl Petrus deze woorden nog sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het woord hoorden. En al de gelovigen uit de besnijdenis, die met Petrus waren meegekomen, stonden verbaasd, dat de gave van de Heilige Geest ook over de heidenen was uitgestort,

De weg die de Heer geopend had mocht Petrus, zoals zijn opdracht ook was, bevestigen. Dat deed hij dan ook direct.

Handelingen 10: 47-48 Zou iemand het water kunnen weren, om dezen te dopen, die evenals wij de Heilige Geest hebben ontvangen? En hij beval hen te dopen in de naam van Jezus Christus.

De doop was een uiterlijke handeling. Een uiterlijke handeling redt of behoudt niemand, ook niet onder het Nieuwe Verbond. Het was wel een bevestiging van die redding die al de dienaren van het Nieuwe Verbond mochten uitvoeren om dat wat in de hemel gebonden was, ook hier op aarde voor het oog van een ieder te binden.

Dat verklaart lastige Bijbelteksten die tot vreemde conclusies kunnen leiden.

Markus 16: 16 Wie gelooft en zich laat dopen, zal gered worden,

Handelingen 2: 38 Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden,

Handelingen 22: 16 Sta op, laat u dopen en uw zonden afwassen, onder aanroeping van zijn naam.

Deze uiterlijke handeling van wassingen was een vertrouwd gegeven bij het volk Israël, zoals het thuis hoorde in het rijtje van 'berouw', 'bekering' en 'dopen'. Het waren al vertrouwde zaken onder het Oude Verbond. Nu is er in de naam van Christus Jezus een nieuwe, duidelijke invulling aan geschonken.

Wat in de hemel reeds een feit was (de redding) werd door de dienaren van het Nieuwe Verbond in de Handelingentijd op aarde bevestigd. Vandaar dat men zich liet dopen tot vergeving van zonden, dat men zich liet dopen en de zonden afwassen. Dit is geheel naar de opdracht: 'wat jullie binden zullen op aarde moet datgene zijn wat reeds in de hemelen gebonden is. Wat jullie ontbinden zullen op aarde moet datgene zijn wat reeds ontbonden is in de hemelen.'

Binden & ontbinden. Geen autoriteit of gezag dus, maar een heerlijke bevestiging van Gods reddingswerk hier op aarde tijdens de bediening van het Nieuwe Verbond.